

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2006. december 17.
(vasárnap)**

Cseri Kálmán

NÖVEKEDJETEK A KEGYELEMBEN

Lekció: Ef 6,10-20

Alapige: 2Pét 3,17-18

Ti tehát szerettem, mivel előre tudjátok ezt, vigyázzatok, hogy az elvetemültek tévelygései el ne sodorjanak, és saját biztos meggyőződésedet el ne veszítsétek. Inkább növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében. Övé a dicsőség most és az örökkévalóságban!

Imádkozzunk!

Szeretnénk máris engedelmeskedni ennek a felszólításnak kegyelmes Istenünk, szeretnénk áldani, magasztalni és dicsőíteni a te szent nevedet, szent személyedet azért, mert örök szeretetedből a Paradicsom kapuját ismét megnyitottad előttünk.

Megvalljuk bűnbánattal, hogy mi csaptuk azt be magunk mögött. Ott hagytunk téged nagy büszkén, gőgösen magunkban bízva, és nem vettük észre, hogy nemcsak ezt a kaput csaptuk be, hanem önmagunkat csaptuk be. Köszönjük, hogy van visszaút.

Köszönjük érthetetlen szeretetedet. Köszönjük, hogy te jöttél utánunk Jézus Krisztusban, noha mi hagytunk ott téged. Köszönjük, hogy szereteted azt jelenti, hogy kész vagy visszaadni mindazt, amit elveszítettünk, ami nélkül szűkölködünk, ami miatt ilyenné vált az élet, amilyen. Áldunk és magasztalunk ezért.

Könyörgünk, hogy Szentlelkeddel indíts mindnyájunkat, akik most itt vagyunk, hogy éljünk ezzel a lehetőséggel. Hogy elinduljunk ezen az úton, amit te tapostál ki előttünk, megváltó Urunk, Jézus Krisztus, és belépünk azon a kapun, ami egyedül vezet az életre.

NÖVEKEDJETEK A KEGYELEMBEN

Megvalljuk bűnbánattal, hogy az elmúlt héten is sokféleképpen működtek bennünk a halál erői. Olyan sok panasz, elégedetlenség, zúgolódás, lázadás, vádaskodás volt a szívünkben és szólalt meg sokszor az ajkunkon is.

Tisztítsd meg a szívünket. Sőt kérünk, hogy tiszta szívet teremts bennünk, és az erős Lelket újítsd meg bennünk. Köszönjük, hogy reménységünknek biztos alapja van, a te igaz ígéreted.

Köszönjük, Jézus Krisztus, hogy várhatunk téged, amikor megjelenysz majd nagy hatalommal és dicsőséggel. Köszönjük, hogy nem megy mindig így az élet, ahogy most. Te véget vetsz minden gonoszságnak és hamisságnak, és beteljesíted minden ígéretedet. Tartsd frissen bennünk ezt a reménységet, olyan nagy szükségünk van rá.

Kérünk, hogy erősíts meg most igéddel és Szentlelkeddel. Add, hogy ne hiába töltsük itt az időt. Veled szeretnénk találkozni, tőled szeretnénk életet támasztó ígét hallani, és veled akarjuk folytatni az utunkat.

Segíts megújulni a veled való közösségben!

Ámen.

Igehirdetés

Péter apostol második levelében igyekszik frissen tartani a hívőkben azt a bizonyosságot, hogy Jézus Krisztus visszajön. Úgy, ahogyan Ő maga megígérte, hogy ennek a világkorszaknak a végén váratlanul megjelenik, nagy kozmikus katasztrófák során elmúlik ez a világ, de véglegesen megszűnik vele együtt minden, ami gonosz, hamis, bűn és minden szenvedés is. A benne hívőket magához veszi az Ő dicsőségébe, a többieket pedig büntetésre veti.

Ez az utóbbi megállapítás keményen hangzik az Isten nélkül élő és ilyenkor finomkodó ember fülének, de Jézus ezt azzal a nagy szeretettel mondja, hogy éppen ettől mentsen meg minél többeket. Most még van lehetőség visszatérni hozzá. Ez a lehetőség azonban az Ő második eljövetelel megszűnik. Akkor nem lesz mód semmiféle alkudozásra, akkor és ott nem lehet kenőpénzzel megvesztegetni senkit, ahogy ehhez egyre jobban hozzászokunk ebben a korrumpálódó világban. Ott nem lesznek kiskapuk, ott nem lehet utólag meghamisítani okmányokat, és nem lehet egy bűnnel eltöltött életet meg nem történtté tenni, sőt még egy kicsi haladékot kérni sem lehet. Amilyen állapotban talál valakit Jézus Krisztus második eljövele, abban az állapotban folytatódik az élete. *Örök dicsőség Jézussal, vagy örök szenvedés Jézus nélkül.*

Nem tudom, belegondoltunk e már ebbe egyszer is úgy igazán, kíméletlenül, becsületesen? Rendben van-e a mi kapcsolatunk a dicsőségesen visszatérő Jézussal? Most még lehet rendezni. És akkor készen, sőt, ahogy itt a levélben olvassuk, az Ő visszajövetelét sürgetve, arra vágyakozva lehet visszavárni Őt. Akkor is váratlanul fog érni az Ő megérkezése, de nem talál készületlenül.

Ennek a levélnek az utolsó mondataiban az apostol arról ír, hogy addig mi a feladatunk. A hitetlenek feladata, hogy térjenek meg Jézushoz. A hívők feladatát pedig három jellemző dologban foglalja össze az apostol. Azt írja: álljatok meg szilárdan, álljatok ellen minden gonosz csábításnak, és közben növekedjetelek lelkileg.

Állóképességre van szükségük a hívőknek ezekben az utolsó időkben, minden gonosszal szembeni eltökélt ellenálló képességre, és arra, hogy közben akármilyen nehézé váljanak is a körülmények, csendesen és ellenállhatatlanul növekedjünk a lelkiekben.

Egy fának a képe jelenik meg az ember előtt, ami ott áll a helyén plusz negyven fokban is, mínusz tíz fokban is, akkor is, ha lombos, akkor is, ha csupasz lett, mint ahogy most már a lombhullató fák. Cibálja a szél, de áll erősen, mert mélyen gyökerezik. Ellenáll minden ellene törő erőnek, és nem engedi, hogy a viharok gyökerestől kifordítsák. Közben pedig észrevétlenül, de mégis mérhetően növekszik, és ha éppen gyümölcsfa, akkor még terem is.

Mit jelent ez a hármaskor feladat, amit Isten ígér a Jézus Krisztusban hívőknek az ezekben az utolsó időkben addig, amíg Jézus Krisztus visszajön?

1. Így kezdődött alapigénk: „Ti tehát szeretteim, mivel előre tudjátok ezt, vigyázzatok...” Milyen nagy kiváltság, hogy előre tájékoztat minket Jézus mindenről. Mi tudjuk, hogy mit hoz a jövő. Tudjuk, hogy kit hoz a jövő. Sőt azt is ismerjük, aki hozza a jövőt, és ez a dicsőséges Jézus Krisztus. Ő mondja: vigyázzatok! Ez a szó azt jelenti: legyetek éberek, ne szunyókáljatok el egy pillanatra sem. Itt nagyon ébernek kell lenni.

És mire vigyázzatok? Itt mondja az elsőt: „a saját biztos meggyőződésedet el ne veszítsétek.” Károli ezt a mondatot az eredeti szöveghez még hűségesebben ragaszkodva fordítja, és talán egy kicsit erőteljesebb is ez a változat: „Vigyázzatok, hogy a ti erősségetekből ki ne essetek!” Maradjatok meg abban, amire már eljutottatok. Legyetek biztosak a dolgotokban. Legyenek biztos ismereteitek, szilárd meggyőződésetek, erős hitetek.

Arra biztat itt Isten ígér minden hívőt, hogy alaposan és pontosan ismerjük meg a Szentírást. Miről mit mondott Isten. Ehhez kell mérni mindent, amit bárki mástól hallunk. Ez dönti el, hogy valami igaz vagy hamis. Nekünk egészen bizonyosan tudnunk kell, hogy mit hiszünk, hogy miért hisszük azt, hogy kiben hiszünk, és ezt tudnunk kell elmondani is világosan, egyszerűen, szeretettel másoknak.

A ti erősségetekből ki ne essetek. Vagy ahogy itt olvassuk „saját biztos meggyőződésedet el ne veszítsétek.” Ez azt is jelenti, hogy tudnunk kell, kik vagyunk. Mármint hívő emberek. Hogy valóban Isten gyermekévé lettem és az vagyok. Hogy bocsánatot nyert bűnös vagyok. Tudnunk kell, honnan jövünk és hová megyünk. Nem tétova sejtésekre, hanem Isten igaz kijelentésére épül fel minden Krisztus-tanítványnak a hite. És valóban arra kell, hogy felépüljön. És ami a hitünkben nem ilyen, hanem hiszékenység vagy hiedelem, vagy sejtés, azt ki kell irtani! Mindent felül kell vizsgálni, hogy Isten igaz szavára épül-e. Ha pedig arra épül, abból nem szabad engedni. Mondhat akárki, amit akar, minden tiszteletünk az övé, de legfőképpen az élő Istent tiszteljük, az igazmondó Istent, ahogy a Bibliában olvassuk, akinek az ígéreteire építünk. Ez ad a hívőknek állóképességet. Így lesz viharálló az élete.

2. De nemcsak erre van szükség, hanem ellenálló képességre is. Miért? Azt mondja azért, hogy „az elvetemültek tévelygése el ne sodorjanak...” Mert nagy

NÖVEKEDJETEK A KEGYELEMBEN

sodrásban élünk, és nekünk sokszor a sodrással szemben kell haladnunk. Ez egyáltalán nem könnyű feladat. Vagy olykor félre kell állni. Menjen a világ amerre akar, mi tudjuk, hogy az az út a veszedelembé visz. Minket egy másik útra hívott a mi Urunk, és mi azon akarunk menni. Akkor is, ha ott kevesen vagyunk, akkor is, ha olykor egyedül érzi magát az ember egy családban, egy közösségben. Ha tudjuk, hogy az vezet az életre, akkor is meg akarunk maradni azon, és nem engedjük, hogy elsodorjanak.

Megint a fa képe jelenik meg előttünk. Mit akar a vihar a fával? Meglazítani a gyökereit, elferdíteni az egyenes tartásától, és ha lehet, gyökerestől kifordítani. Ezt akarják az elvetemültek is a maguk tévelygéseivel.

— ,Nem kell olyan merevnek lenni. Azért, mert minden fa egyenesen áll, nézd, milyen érdekes lesz, te merj más lenni. Vállald a másságot, hogy te ferde vagy. A többiekhez képest ferdén gondolkozol, de önmagában ez is lehet helyes. Így változatosabb lesz az élet.’ Így szoktak hangzani az elvetemültek tévtanításai.

— Miért csak Jézus Krisztusban lehetne meggyökerezni? Ezt a Bibliában olvassuk: „Gyökerezetek meg a Krisztusban.” Vannak sokan, akik nem benne gyökereznek, és milyen sok jó ember van közöttük. Nem kell erre büszkének lenni! Senki sem volt rá büszke, csak ezek után el kell kezdeni magyarázni, hogy nem vagyok büszke, és már sodorni kezd az elvetemültek tévelygése.

— Miért kell olyan mereven ragaszkodni bizonyos dologhoz? Miért nem akarsz te vasárnap dolgozni? Az olyan, mint a többi nap. Egy kicsit többet pi-hensz majd estére.

— Miért akarsz te minden vasárnap istentiszteletre járni? Nem kell a dolgokat túlzásba vinni. Meg minden nap Bibliát olvasni... A munkától, meg a családotól veszed el az időt.

— Micsoda örült gondolat, hogy egy életen át ragaszkodsz a házastársadhoz? Sokaknak már nincs is házastársuk. Hol ezzel, hol azzal... Egyszer te is kipróbálhatod. Nincs hozzá bátorságod? Az elvetemültek tévelygéseiről beszél itt a Biblia. — Micsoda stupid gondolat ez, hogy csak tiszta pénz jöjjön a házba. A pénznek nincs is szaga!

— Milyen merevség ez, hogy egyedül Jézus Krisztusban van üdvösség, és csak Ő visz minket az élő Istenhez?

Az elvetemültek tévelygései tetszetős, a fülünket csiklandozó, újszerű megfogalmazásokban hangzanak el. Sokkal emberszabásúbb életvitelt kínálnak — ahogy mondani szoktuk: testhezállóbbat —, ügyesen keverik az okkultizmussal azt, amit Isten nekünk a Bibliában kijelent. A mostani kereső és gondolkozó értelmiségünk egyik legnagyobb tragédiája, hogy hihetetlen naivsággal lépnek bele az ezotéria csapdájába, ezoterekus áltudományokkal kezdenek foglalkozni, mert keresik az élet végső kérdéseire a választ, és ezek a tévelygések tetszetősebbet kínálnak, mint amit a Szentírás elénk ad Isten akarataként. Bizony, fennáll a veszélye ennek, hogy az elvetemültek tévelygései elsodornak.

Ezért mondja itt Isten igéje, hogy az állóképesség mellett legyen bennünk egészséges ellenálló képesség is minden hamissággal és gonoszsággal szemben. Ezekre ma is nemet mondunk, holnap is nemet mondunk, ha megérjük, jövő-

re is nemet mondunk. Itt nem teszünk engedményt, bármit mondjon rólunk a világ.

Egyébként egy egészséges szervezet önmagában is ellenáll sokféle fertőzésnek. Ezért van szükség arra, hogy egészséges legyen a hívó életünk.

3. Ezután azt javasolja még az apostol a hívőknek, hogy növekedjenek. Növekedjete minden irányba. Lefelé a gyökereitek egyre mélyebben kapaszkodjanak Krisztusba, felfelé a menny felé, és szabad terebélyesedni is, hogy a hívó életünk fája egyre többeknek adjon hús árnyékot, egyre több madárnak biztosítson fészekrakást, és ha az gyümölcsfa, egyre több gyümölccsel gazdagítson másokat, személyválogatás nélkül.

A növekedés az élet feltétlen velejárója. Ahol a növekedés megszűnik, ott elkezdődött a pusztulás. Ne felejtjük el, hogy nemcsak mennyiségi növekedés van, hanem minőségi is. Nemcsak terjeszkedni lehet, hanem mélyülni is. Nemcsak extenzitás van a világon, amit ma szaval az egész világ, mintha csak az létezne, hanem intenzitás is van. Isten a lelkiekben ez utóbbira teszi a hangsúlyt.

Miben növekedjenek az utolsó idők hívői? Két területet jelöl meg itt az apostol. Növekedjete a kegyelemben és növekedjete Jézus Krisztus megismerésében. Az előbbiről szeretnék egy kicsit részletesebben szólni.

Mit jelent ez: növekedjete a kegyelemben? Kinek van szüksége kegyelemre? Nyilvánvalóan a bűnösnek, akit már el is ítélték. Aki jogerős ítélet alatt áll, az kérhet és kaphat vagy nem kaphat kegyelmet.

Sok hívó ember tévedése az, hogy erre a kegyelemre csak a hitben való elindulásakor van szüksége. Pedig akkor a bűneinknek csak egy töredékét látjuk még. Azokat, amiktől legelőször meg akar tisztítani és szabadítani bennünket Isten. De a rejtettek, a finomak, a rafináltak, a megromlott természetünkől következő és azokban rejtőzködők csak később derülnek majd ki. És hitre jutás után is követ el még közönséges bűnöket is sajnos a hívó.

A kegyelemre tehát mindig szükségünk van, sőt a kegyelemre egyre nagyobb szüksége van a hívónek. Ahogy Isten igazsága a lelkünk mélyére hatol, egyre több szennyre derül fény, és egyre bőségesebben kell merítenünk a kegyelemből. Nem beszélve arról, hogy Isten elkezd használni az Ő munkájában a hívőket, ott meg aztán megint csak a kegyelemre van szükségünk, mert a velünk született adottságainkkal semmire sem megyünk, csak az Ő kegyelmének az ajándékaival, és amire Ő tesz képesekké bennünket.

Jaj annak a hívónek, aki nem növekszik ilyen értelemben a kegyelemben! Beteg az a hívó élet. Sajnos itt a gyülekezetben is sok ilyen beteg hívó embert ismerek, akik egyszerűen nem látják a maguk rossz tulajdonságait. Együtt élnek jellemhibáikkal, a régi természetük még mindig uralomra jut, és ezt észre sem veszik, sőt erénynek tartják, hogy ők milyen pontosak, milyen kínosan precízek, mennyire észreveszik a bűnt — mások életében. Erre büszkék lesznek, ez azt jelenti, hogy különbnek tartják magukat másoknál. Pont az ellenkezőjét teszik annak, amit Isten igéje mond: „egymást különbnek tartván ti magatoknál...” Mindezt észre sem veszik, mert közben sok jót csinálnak. Tele van-

NÖVEKEDJETEK A KEGYELEMENBEN

nak munkával, szolgálattal — ők nem érnek rá a bűneikkel bíbelődni, mert ők hasznos tevékenységet folytatnak.

Nem növekszenek a kegyelemben. Újra megnőtték ők, és kicsi lett az életükben Jézus. Pedig csak az életünkben egyre nagyobbra növvő Jézus tudja elfedezni, eltakarni azt a sok hitványságot, ami ott van az életünkben.

Ezek az emberek úgy gondolják, hogy ők nem kegyelemre szoruló bűnösök, hanem megigazított bűnösök, ami igaz, de az nem az igazság, ha csak ezt hangsúlyozzák. Nem véletlenül írta Luther Márton: simul iustus, simul peccator — egyidejűleg vagyok bűnös, és Isten megigazított gyermeke. Ezért van szükségünk halálunk pillanatáig a kegyelemre, és nagy örömhír az, hogy lehet növekedni a kegyelemben.

Viszonylag sok ilyen megrekedt életű hívő ember van, akik fejlődésképtelenné váltak, mert nem növekszenek a kegyelemben, csak botránkoztatnak másokat.

Hadd kérdezzem meg ilyen élesen: mikor vittél utoljára Isten elé valami felismert bűnt az életedben? Mikor volt utoljára, hogy olvastad a Bibliát, és elképedtél: ez a mocskok még mindig megvan a gondolataid, a szíved mélyén? És ott mindjárt megvallottad Istennek és kérted rá az Ő bocsánatát? Jelen van-e a folyamatos bűnbánatra való készség az életünkben? Ez nem bűnközpontú életre segít, — ahogy azok, akik az egészséget nem értik, csak vádaskodni akarnak, mondogatni szokták. Éppen ez a kegyelemközpontú életben az, amire folyamatosan szükségünk van: hogy újra és újra odamenjek a kegyelem kiapadhatatlan forrásához, merítsek abból, és megtanuljak kegyelemből élni.

Ezt a kegyelemben való növekedést rendkívül szemléletesen mondja el az egyik halleluja-ének, amelyik négy lépésre osztja ezt a folyamatot. Azt mondja: volt idő, amikor még így gondolkoztam, hogy semmit se Isten, majd mindent én... Meg tudom oldani, van itt ész, van itt erő. Ha kicsit idősebb az ember, egyre büszkébb lesz arra, hogy van itt tapasztalat, van itt rutin. Azt hiszi ez egyenlő a bölcsességgel. Van itt bölcsesség is, majd én...

Aztán sok kudarc után kezd rájönni az ember, hogy azért nem mindent tud megoldani. S akkor a második vers erről szól: eljutottam oda, hogy van, amit te, mármint Isten, s van, amit én. — Aztán látja, hogy amit Isten old meg, az mindig jó, amit ő akar Isten nélkül, az általában nem sikerül. Éppen ezért az lesz a vágya, s ez a harmadik, hogy egyre többet te, és egyre kevesebbet én, de azért még én is vagyok a világon. — És innen el lehet jutni oda, amivel befejeződik: mindent csak te — semmit sem én. És amit én teszek, az is olyan legyen, hogy tulajdonképpen te cselekszed általam, mindenható Istenem.

Ez a kegyelemben való növekedés. Elindulok a nagy önbizalomtól. Azután kezdem megismerni Istent, ahogy megismerem, egyre jobban bízom benne. És a végén egészen rábízom magamat, enyéimet, hivatásomat, testemet, lelkemet, és teljes meggyőződéssel mondom: mindent csak te intézz el, és semmit se én.

Ezért írja az apostol néhány mondattal korábban: „mivel mindezek így vannak — és itt Jézus Krisztus második eljövételét írta le —, ezért gondoljátok

meg, hogy milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek.” Erről beszéltünk két héttel ezelőtt az első levél elejéről: „szentek legyetek, mint az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek egész magatartásotokban.”

A Krisztussal való közösségben Krisztus szentsége úgy átjárhatja a hívőt, hogy minden gondolata, minden indulata, minden érzése és cselekedete szent lehet. Vagyis Isten akarata szerint való, neki kedves.

Ez tehát az egyik, amire azt mondja: növekedjetez benne. A másikat csak megemlítem:

„Növekedjetez a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk megismerésében.” Különös az, amit Jézus az Ő megismeréséről mond. Azt olvassuk a Jn 17-ben, a főpapi imában: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent (vagyis az egyedül valódi Istent), és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” Őt megismerni pedig csak egy életközösségben lehet. Az együttélés, sőt az együtt szolgálás során. Aközben jelenti ki magát.

A Jn 14,21-t is idéztük két hete. Jézus megmondja, hogy kinek jelenti ki magát, ki ismerheti meg Őt egyre jobban: „Aki ismeri és megőrzi parancsaimat, az szeret engem. Én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.” Ez a mi Urunk Jézus Krisztus ígérete.

A hívőknek erről a belső életéről a világ semmit sem tud. A világ megy az orra után, és közben telnek a napok, évek, és minden óra közelebb visz minket Jézus Krisztus dicsőséges második megjelenéséhez. Ezért mondja nekünk a mi Urunk ma is: Mivel előre tudjátok ezt, vigyázzatok, legyen bennetek szilárd állóképesség, legyen bennetek ellenálló képesség minden gonosz csábítással szemben, és szép csendesen, de feltartóztathatatlanul növekedjetez a kegyelemben, és a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésében.

Egy ideig minden születésnapon megmértük a gyerekeink magasságát. Van egy ajtófélfá, ahol a mai napig ott vannak a vonalak. Egyszer ugyan le kellett mázolni, de utána gyorsan pótoltam ezeket a kedves vonalkákat. Van egy ismerősöm, aki számos gyermekétől minden születésnapján megkérdezte: nőtt-e, gyermekem? És akkor elsorolta, mi-mindenben lehetett volna nőnie, vagy mi-mindenben nőtt. Isten ma azt kérdezi tőlünk: van-e növekedés az életünkben? Vagy pedig csak úgy elvagyunk...

Az élet nem ismer stagnálást. Vagy növekedés, vagy pusztulás. Isten nekünk egészséges növekedést akar adni a lelkiekben halálunk pillanatáig. Ebben különbözik a lelki élet a biológiaiától. Isten egyre gyarapítani, gazdagítani akar, és fejlődést kínál. Boldog ember az, aki szabad teret enged Isten eme munkájának. Övé a dicsőség most és mindörökké! Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, magasztalunk azért, mert meggyökerezhet az életünk tebenned. Köszönjük, hogy lehetővé tetted a veled való lelki közösséget.

Dicsőítünk téged, aki élő személy vagy és jelen vagy mindenütt, ahol emberek téged keresnek, ahol igéd hangzik, és köszönjük, hogy szeretettel megmutatod, hogy néked adatott minden hatalom mennyen és földön.

NÖVEKEDJETEK A KEGYELEMBEN

Bocsásd meg, hogy ritkán gondolunk arra, hogy egyszer mindnyájunknak meg kell állnunk színed előtt, és vagy ismerősként köszönthetsz minket, akik együtt jártunk veled a földi élet rögzös útján is, vagy azt kell mondanod: távozzatok tőlem, ti átkozottak, nem ismerlek titeket. Órizz meg minket ettől, Urunk!

Indíts minket Szentlelkeddel, hogy keressünk téged. Segíts, hogy egyre szorosabb és mélyebb lelki közösségben élhessünk veled. Tölts meg minket Szentlelkeddel, és Lelked tegye könnyűvé a neked való engedelmeskedést. Engedd, hogy egyáltalán értsük gondolataidat, akarataidat, és mindenben egyetértsünk veled. Hadd legyen az ismeretből élet.

Órizz meg minket attól, hogy megrekedjen valahol a hívő életünk. Órizz meg vagy szabadíts meg minden önhittségtől, elbizakodottságtól, lelki gögtől. Tarts meg minket mindvégig őszinte alázatban. Tudjuk, hogy rászorulunk a te kegyelmedre, és áldunk azért, hogy gazdag vagy a kegyelemben és elég nekünk is a te kegyelmed. Ebből akarunk meríteni újra és újra. És a tőled kapott irgalommal akarunk másokhoz is irgalmasok lenni. Formálj minket sokkal megértőbb, megbocsátóbb emberekké, akik gazdagok az irgalomban és telik nekik továbbadni azt, amit mi is úgy kapunk tőled.

Kérünk, szenteld meg az ünnepre való készülődésünket, hogy téged ünnepejünk majd karácsonykor. Szenteld meg a gyülekezet ünnepét, készítsd a lelkünket az úrvacsorai közösségre. Add, hogy senki ne legyen közöttünk, aki méltatlanul eszi a kenyeret vagy issza az Úrnak poharát.

Segíts minket most is, hogy az igének ne csak hallgatói, hanem megtartói legyünk.

Ámen.

Csillag, csillag,
fényes égi vándor,
merre van a jászol?
Mutass utat,
hogymindenki lásson!

Angyalének,
szólj ma nagy örömről,
szállj körül a Földön,
hangod, hangod
mindenkit betöltsön!

Én is, én is
már közétek állok,
pásztorok, királyok.
Jézust, Jézust
Énekelve áldjuk!

Eljött, eljött
véle minden áldás,
boldog, aki hálás.
Térj be, térj be!
Van szívemben szállás.